

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/42/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7120010452
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Michalanský
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7120010452.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Michalanského, sudcov JUDr. Karola Kučeru a JUDr. Margaréty Jurkovej Žoldákovovej v trestnej veci proti obžalovanému T. R. pre pokračujúci prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Tr. zák., o odvolaní prokurátora a obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I sp. zn. 5T/17/2020 zo dňa 29. 4. 2020, na verejnom zasadnutí konanom v Košiciach dňa 22. júna 2020 takto

r o z h o d o l :

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/ ods. 3 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Obžalovaného T. R., nar. XX. 1. XXXX v B., trvale
bytom B., J. č. X

u z n á v a z a v i n n é h o, ž e

1/ dňa 17.12.2019 v čase okolo 16.30 hod. v lekární Elixír na Poliklinike Košice-Ďahanovce bezdôvodne fyzicky napadol J. P., nar. X.X.XXXX, bytom B., F. č. XX v 4. mesiaci gravidity, a to tak, že ju trikrát udrel ľavou rukou po líci,

2/ dňa 17.12.2019 v čase o 19.05 hod. pri ZŠ Belehradskej, Košice, fyzicky napadol C. Q., nar. X.X.XXXX taktiež bezdôvodne a to tak, že ju udrel otvorenou dlaňou pravej ruky po ľavom líci a stlačil jej ústa,

t e d a

v bode 1/

dopustil sa fyzicky na mieste verejnosti prístupnom hrubej neslušnosti tým, že napadol iného, a taký čin spáchal na chránenej osobe - tehotnej žene,

v bode 2/

dopustil sa fyzicky na mieste verejnosti prístupnom hrubej neslušnosti tým, že napadol iného,

t ý m s p á c h a l

v bode 1/

prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Tr. zákona
na § 139 ods. 1 písm. b/ Tr. zákona.

s poukazom

v bode 2/

prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.

Z a t o m u s ú d u k l a d á

podľa § 364 ods. 2 Tr. zákona v spojení s § 38 ods. 4, § 36 písm. l/, § 37 písm. h/, písm. m/, § 41 ods. 1 Tr. zák. a § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zákona per analogiam úhrnný trest odňatia slobody vo výmere

12 (dvanásť) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkonu trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd ukladá obžalovanému povinnosť nahradiť zdravotnej poisťovni Dôvera, a.s., Cintorínska 5, Nitra, IČO: 35942436 škodu vo výške 64,12 eur.

II. Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného T. R..

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Košice I rozsudkom sp. zn. 5T/17/2020 zo dňa 29. 4. 2020 bol obžalovaný uznaný vinným z pokračujúceho prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že
1/ dňa 17.12.2019 v čase okolo 16.30 hod. v lekární Elixír na Poliklinike Košice-Ďahanovce bezdôvodne fyzicky napadol J. P., nar. X.X.XXXX, bytom B., F. č. XX v 4. mesiaci gravidity a to tak, že ju trikrát udrel ľavou rukou po líci,

2/ dňa 17.12.2019 v čase o 19.05 hod. pri ZŠ Belehradskej, Košice, fyzicky napadol C. Q., nar. X.X.XXXX taktiež bezdôvodne a to tak, že ju udrel otvorenou dlaňou pravej ruky po ľavom líci a stlačil jej ústa.

Súd mu za to uložil podľa § 364 ods. 2 Tr. zákona v spojení s § 38 ods. 2, § 36 písm. l/, § 37 písm. m/ a § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zákona per analogiam trest odňatia slobody vo výmere sedem mesiacov nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkonu trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanému povinnosť nahradiť zdravotnej poisťovni Dôvera, a.s., Cintorínska 5, Nitra, IČO: 35942436 škodu vo výške 64,12 eur.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie prokurátor a obžalovaný.

V písomných dôvodoch odvolania prokurátor poukázal na to, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatelmi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne a to nielen na páchatela, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Zo stanoviska č. 44/2017 trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017 sp. zn. Tpj 55/2016, ktorým argumentuje súd pri výroku o treste však vyplýva, že poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. 1/ Trestného zákona predpokladá okrem priznania sa páchatela, aj úprimné oľutovanie trestného činu. Či k takému oľutovaniu došlo, je potrebné posúdiť podľa konkrétnych okolností prípadu, vrátane procesných prejavov páchatela (procesne ako obžalovaného) po prijatí vyhlásenia o uznání viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku (najmä pri využití práva záverečnej reči a posledného slova). V súlade so zásadou ústnosti a bezprostrednosti na hlavnom pojednávaní, možno jednoznačne dospieť k záveru, že k úprimnému oľutovaniu trestného činu zo strany obžalovaného nedošlo, navyše tento sa k jeho spáchaniu ani v rámci prípravného konania nepriznal, pretože len uviedol, že „nevie, lebo bol pod vplyvom alkoholu, a keď ho spáchal, tak ľutuje“. Ani jeho správanie počas pojednávania nenaznačuje, že by konanie oľutoval. Navyše poznamenal, že predmetné stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR nie je absolútne a nedá sa použiť automaticky. Obžalovaný je niekoľkonásobný recidivista, bol 10-krát súdne trestaný,

príčom skutok v predmetnej veci spáchal v prísnej podmienke za inú násilnú trestnú činnosť - prečin nebezpečného vyhrážania na chránenej osobe. Tento bol dokonca dvakrát po sebe, dňa 25.06.2017, ako aj 14.3.2019 odsúdený za prečin nebezpečného vyhrážania na chránenej osobe, čiže v jeho prípade ide o tzv. druhovú recidívu. V predmetnej veci znovu spáchal trestný čin na chránenej osobe (tretíkrát), preto podľa jeho názoru nie je možné u takéhoto obžalovaného akceptovať poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. 1/ Tr. zák. Z výpisu z ústrednej evidencie priestupkov vyplýva, že tento bol 10-krát priestupkovo riešený, a z toho raz i za násilie vo vzťahu k jeho manželke. K tomu, čo uvádza súd, že má viaceré rozhodnutia zahladené poznamenal, že zahladenie znamená zahladenie odsúdenia, nie zahladenie faktu spáchania trestného činu.

Vzhľadom na závažnosť skutku, správanie sa obžalovaného v rámci prípravného konania, jeho postojom k prejednávanej veci, ako aj voči komu útok smeroval - tehotná žena, ktorá ho pred spáchaním skutku na jej graviditu dokonca upozornila, je trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby neprimeraný, a jeho uložením by nebol naplnený účel trestu tak z hľadiska individuálnej, ako exaktne aj generálnej prevencie. To, čo uvádza súd vo svojom rozhodnutí, že v inej trestnej veci je obžalovanému uložené ochranné liečenie protialkoholické ambulantnou formou, a keďže režim liečenia dodržiava, je absolútne neopodstatnené a irelevantné. V predmetnej trestnej veci bol znalcom vypracovaný znalecký posudok, zo záverov ktorého vyplýva, že vzhľadom k tomu, že obžalovaný nedodržiava ambulantnú liečbu a na podklade jeho celkovej anamnézy je potrebné tomuto uložiť ochranné liečenie protialkoholické ústavnou formou, lebo iba táto splní svoj účel. Tvrdenie súdu o tom, že obžalovaný dodržiava ambulantnú liečbu nakoniec neguje fakt, že trestný čin v predmetnej veci spáchal značne pod vplyvom alkoholu. Ak trestný čin spáchal v tejto veci pod vplyvom alkoholu, a znalec po dôslednom znaleckom skúmaní uvádza v záveroch znaleckého posudku, že je u tohto potrebná ústavná liečba, nevidí dôvod presúvať zodpovednosť na iný súd, ktorý by mal rozhodovať o zmene liečenia z ambulantnej formy na ústavnú. Tvrdenia o duplicitě, ktoré uvádza súd rovnako nie sú opodstatnené, pretože ak by v tejto veci znalec odporučil obžalovanému ochranné liečenie ambulantnou formou, ani by nebolo toto z jeho strany navrhované, nakoľko má vedomosť o tom, že je už uložené v inej trestnej veci a to by malo v konečnom dôsledku prvky duplicity.

Na záver uviedol k tvrdeniu súdu o tom, že tento na podklade elementárnej právnej gramotnosti upravil žalovaný skutok tak, že ho rozdelil oproti obžalobe na dva samostatné skutky toho istého pokračovacieho trestného činu. V tejto súvislosti pri pokračovacom trestnom čine sa nejedná o dva samostatné skutky tak, ako uvádza súd, ale ide o jednotlivé čiastkové útoky toho istého pokračovacieho trestného činu. Pri nepoužití takého urážlivého termínu, ako je elementárna právna gramotnosť uviedol, že súd sa pri tvorbe tak právnej vety, ako aj právnej kvalifikácie paradoxne zmýlil. Súd pri tvorbe právnej vety uviedol, že obžalovaný v bodoch 1 a 2 sa dopustil fyzicky na mieste verejnosti prístupnom hrubej neslušnosti tým, že napadol iného a taký čin spáchal na chránenej osobe - tehotnej žene. Toto koncipovanie právnej vety zo strany súdu však nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, a ani nie je odrazom skutku. Chránená osoba - tehotná žena ako kvalifikačný znak sa týka len poškodenej J. P., nie C. Q., ktorá nie je chránenou osobou. Súd tak v rozpore s vyhlásením viny obžalovaného, ako aj vykonaného dokazovania, tomuto dvakrát pričítal kvalifikovanú skutkovú podstatu i v odseku 2. Súčasne súd nesprávne právne kvalifikoval konanie obžalovaného v bodoch 1 a 2 ako pokračujúci prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. Súd tak pre oba ním rozdelené skutky tieto obe právne kvalifikoval i v odseku 2, čo je neopodstatnené a v rozpore s vyhlásením viny i vykonaným dokazovaním. V predmetnej trestnej veci, podľa jeho názoru nemožno skutok kvalifikovať ako pokračujúci trestný čin, dokonca v odseku 2. Súd mal tak správne skoncipovať právnu vetu, ktorá má svoj odraz v skutku, mal správne kvalifikovať trestné činy obžalovaného a pri absencii poľahčujúcej okolnosti a pri existencii dvoch priťažujúcich okolností (§ 37 písm. m/, § 37 písm. h/ Tr. zák.) tomuto uložiť trest odňatia slobody pri zvýšenej dolnej hranici trestnej sadzby o jednu tretinu. V prípade daného skutkového stavu absentuje skutočnosť, že každý trestný útok možno osobitne podradiť pod to isté ustanovenie Trestného zákona, ako absentuje aj jednotlivci zámer páchatel'a pokračovať v tom istom trestnom čine.

Keďže súd prvého stupňa dospel k nesprávnym právnym záverom navrhol, aby odvolací súd vo veci zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a v zmysle § 322 ods. 1 Tr. por. mu vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie alebo aby sám vo veci rozhodol v zmysle vyššie uvedeného.

Obžalovaný v písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že uložený trest považuje za neprimerane prísny a za nedostatočne zohľadňujúci, či už spáchaný skutok, ale predovšetkým osobou páchatel'a, ako aj jeho pomery. Zároveň uložený trest neprípustne nad mieru ustanovenú § 34 ods. 3 Tr. zák. vplýva na rodinu obžalovaného a jemu blízke osoby. Poukázal na ustanovenie § 34 ods. 1, 3, 4 Tr. zák. a podľa jeho názoru je potrebné v prvom rade zobrať do úvahy, že obžalovaný vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku, ktorý sa mu kladie za vinu a trestný čin úprimne oľutoval a konajúci súd takéto vyhlásenie na návrh a so súhlasom všetkých procesných strán prijal. Okrem toho sú dôležitým momentom pri ukladaní trestu aj rodinné pomery obžalovaného. Manželka obžalovaného je invalidná s viac ako 70 % znížením schopnosti pracovať, so závažnými kardiologickými, ortopedickými, ale aj inými ochoreniami. O manželku sa pred obmedzením jeho osobnej slobody riadne staral a poskytoval jej všetku potrebnú starostlivosť, ktorú si jej zdravotný stav vyžadoval. Navyše v spoločnej domácnosti žije aj 79-ročná svokra, o ktorú sa tiež riadne staral, zabezpečoval nákupy, lieky a podobne. Podľa jeho názoru neexistuje dôvod, pre ktorý by mu nemohol byť uložený niektorý z alternatívnych trestov, resp. prečo by mal byť uložený trest odňatia slobody nie na úplne dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby. Navyše poukázal na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 27. júna 2017 sp. zn. Tpj.55/2016 o mimoriadnom znížení trestu.

Z uvedených dôvodov preto obžalovaný navrhol, aby napadnutý rozsudok zrušil, keďže je uložený trest neprimeraný a sám rozhodol tak, že mu uloží niektorý z alternatívnych trestov, prípadne trest odňatia slobody na úplne dolnej hranici ustanovenej zákonnej trestnej sadzby.

Na podklade takto podaných odvolaní odvolací súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné.

Z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že okresný súd v súlade s ustanovením § 257 ods. 7 Tr. por. prijal vyhlásenie o vine obžalovaného o tom, že je vinný a zároveň zákonne rozhodol, že dokazovanie v rozsahu, v akom priznal spáchanie skutku, resp. skutkov sa nevykoná a vykoná len dôkazy súvisiace s výrokom o treste. Tak na základe vyhlásenia o vine obžalovaného, ako aj na základe dokazovania vykonaného v prípravnom konaní nemal krajský súd žiadne pochybnosti o tom, že skutky sa stali, že ich spáchal obžalovaný T. R. a že skutok v bode 1/ napĺňa pojmové znaky prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 139 písm. b/ Tr. zák. a v bode 2/ pojmové znaky prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.

Ako je to z vyššie uvedeného zrejmé, krajský súd sa stotožnil s názorom okresného súdu o rozdelení skutku uvedeného v obžalobe na dva samostatné skutky s vyššie uvedenou právnou kvalifikáciou, ktorá zodpovedá aj vyhláseniu obžalovaného o vine na hlavnom pojednávaní, avšak na druhej strane nestotožnil sa s názorom okresného súdu, že ide o dva samostatné skutky (čiastkové útoky) toho istého pokračovacieho trestného činu.

V tomto smere je krajský súd toho názoru, že v predmetnej trestnej veci ide o opakovanie trestného činu, pri ktorom je potrebné posudzovať útoky samostatne, v danom prípade ako dva trestné činy výtržníctva.

V praxi sa veľmi často vyskytujú prípady, kedy páchatel' viacerými samostatnými útokmi napĺňa skutkovú podstatu toho istého trestného činu, pričom z hľadiska naplnenia znakov trestného činu, každý tento útok je spáchaním trestného činu. Vystáva preto otázka, či takéto útoky posudzovať samostatne, každý ako jeden trestný čin - vtedy ide o opakovanie trestného činu, alebo spoločne, kedy všetky útoky v súhrne tvoria jeden trestný čin - vtedy ide o pokračovací trestný čin.

Podľa § 122 ods. 9 Tr. zák. trestný čin je spáchaný opakovane, ak páchatel' postupne spáchal viac rovnakých trestných činov opakovanými samostatnými činmi, medzi ktorými nie je žiadna objektívna alebo subjektívna súvislosť, pričom trestnosť každého z nich sa posudzuje samostatne.

Podľa § 122 ods. 10 Tr. zák. za pokračovací trestný čin sa považuje, ak páchatel' pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatel'a spája objektívna súvislosť v čase, spôsobom ich spáchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin.

Ak teda ide o naplnenie skutkovej podstaty toho istého trestného činu viacerými útokmi v čase do rozhodného momentu podľa § 122 ods. 13 Tr. zák., ide teda buď o trestný čin spáchaný opakovane podľa § 122 ods. 9 Tr. zák. alebo o pokračovací trestný čin podľa § 122 ods. 10 Tr. zák. Ako je to z ustanovení § 122 ods. 9 a ods. 10 Tr. zák. a k tomu sa vzťahujúcej teórie práva zrejme, rozhodujúcou je vždy konštrukcia dvoch hlavných aspektov, a to objektívnej súvislosti medzi jednotlivými útokmi (čas, spôsob spáchania jednotlivých útokov a predmet jednotlivých útokov) a subjektívnej súvislosti medzi jednotlivými útokmi.

Subjektívnu súvislosť § 122 ods. 9 Tr. zák. (opakovanie trestného činu) bližšie nešpecifikuje, je však demonštratívny spôsobom určená v § 122 ods. 10 Tr. zák. (pokračovací trestný čin) ako jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin.

Pri výklade subjektívnej súvislosti je potrebné postupovať v súlade s logickým výkladom, a to v previazanosti na charakter trestných činov z hľadiska ich zavinenia. Ak posudzujeme subjektívnu súvislosť úmyselného trestného činu (tak ako v tomto prípade), táto spočíva práve v tom, že páchatel' chcel, prípadne bol aspoň uzrozumený s tým, že spáchal viac čiastkových útokov toho istého trestného činu, teda mal s týmto útokom jednotiaci zámer. Preto je v prípade úmyselných trestných činov jednotiaci zámer obligatórnou súčasťou subjektívnej súvislosti.

V predmetnej trestnej veci sa možno zhodnúť v názore, že v zmysle vyššie uvedeného je daná medzi oboma skutkami z hľadiska času spáchania jednotlivých skutkov, spôsobu ich spáchania, ako aj z hľadiska predmetu oboch jednotlivých útokov objektívna súvislosť. Čo však podľa názoru krajského súdu absentuje z hľadiska posúdenia oboch činov ako jedného pokračujúceho trestného činu, je práve jednotiaci zámer páchatel'a - obžalovaného spáchať viac čiastkových útokov toho istého trestného činu. Krajský súd sa v tomto smere vzhľadom na okolnosti prípadu oboch skutkov, skutočnosť, že bol pod vplyvom alkoholu a podľa vlastného vyjadrenia si na spáchanie skutkov ani nepamätá, priklonil k názoru, že v oboch prípadoch ide o dva náhodne spáchané trestné činy, medzi ktorými žiadna subjektívna súvislosť neexistuje. Preto krajský súd vyhodnotil konanie obžalovaného v predmetnej trestnej veci ako dva samostatné skutky, resp. ako trestný čin spáchaný opakovane v zmysle § 122 ods. 9 Tr. zák.

Predmetné vyhodnotenie zo strany krajského súdu na základe dokazovania vykonaného okresným súdom malo následne vplyv aj na výrok o treste.

Pokiaľ ide o osobu obžalovaného z odpisu registra trestov, ako to okresný súd správne zistil je zrejme, že obžalovaný má 10 záznamov s tým, že ide o odsúdenia staršieho dáta s výnimkou posledných dvoch odsúdení. Naposledy bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 3T/10/2019 zo dňa 14. 3. 2019 pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. a prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov s probačným dohľadom. Z uvedeného je tak zrejme, že skutkov v predmetnej trestnej veci sa dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia a to za obdobnú trestnú činnosť.

Krajský súd sa oproti názoru prokurátora stotožnil s názorom okresného súdu, že vo vzťahu k osobe obžalovaného je daná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l/ Tr. zák., keďže k spáchaniu trestnej činnosti sa priznal a aj ju opakovane, ako to vyplýva zo spisového materiálu, oľutoval. Príťažujúce okolnosti krajský súd vyhodnotil ako príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zák., keďže už bol v minulosti za trestný čin odsúdený a vzhľadom na vyššie uvedený záver krajského súdu aj ako príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák., t. j., že spáchal viac trestných činov, čomu zodpovedá aj aplikácia ustanovenia § 41 ods. 1 Tr. zák. o ukladaní úhrnného trestu za trestný čin najprísnejšie trestný, teda podľa § 364 ods. 2 Tr. zák., ktorý ustanovuje zákonnú trestnú sadzbu odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov a 3 roky.

Vzhľadom na prevažujúci pomer príťažujúcich okolností krajský súd podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. zvýšil dolnú hranicu takto zákonom stanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu (36 mesiacov - 6 mesiacov = 30 mesiacov : 3 = 10 mesiacov, z toho vyplýva 6 mesiacov + 10 mesiacov = 16 mesiacov), teda na 16 mesiacov, avšak rovnako ako okresný súd, zohľadniac vyhlásenie o vine obžalovaného a stanovisko

Trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017 sp. zn. Tpj 55/2016 aplikoval zároveň ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 a uložil obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody pod spodnú hranicu takto zvýšenej trestnej sadzby.

Trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov nepodmienečne, podľa názoru krajského súdu spĺňa všetky kritériá z hľadiska tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

V súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanému povinnosť nahradiť Zdravotnej poisťovni Dôvera škodu v uplatnenej a preukázanej výške.

Rovnako ako okresný súd, ani krajský súd neakceptoval návrh na uloženie ochranného protialkoholického liečenia ústavnou formou, vzhľadom na skutočnosť, že obžalovanému už obdobné ochranné liečenie ambulantnou formou bolo uložené rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 3T/10/2019 zo dňa 14. 3. 2019. Krajský súd sa na základe lekárskej správy na č.l. 228 stotožnil s názorom okresného súdu, že ak by uvedená forma uloženého liečenia pre dovŕšenie účelu ochranného opatrenia nepostačovala, je možné na návrh uvedenú formu liečenia zmeniť.

Záverom považuje krajský súd za potrebné vyjadriť názor, že slovné spojenia o hodnotení „elementárnej právnej gramotnosti“ procesných strán nemajú žiadny význam z hľadiska vecného odôvodnenia rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 Tr. por. a teda do odôvodnenia rozsudku nepatria. To boli dôvody, pre ktoré krajský súd rozhodol v zmysle výrokovvej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.